

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 407/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a maloletého [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného zákonnou zástupkyňou [REDACTED], obaja [REDACTED], ktorou namietajú porušenie základného práva na právnu pomoc zaručeného čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bližšie nekonkretizovanými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a maloletého [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.
2. Žiadosti [REDACTED] a maloletého [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a maloletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ] (ďalej spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na právnu pomoc zaručeného čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) bližšie nekonkretizovanými rozhodnutiami ústavného súdu.

2. Sťažovatelia v rukou písanej ústavnej sťažnosti vyjadrujú nespokojnosť so spôsobom, akým ústavný súd pristupuje k posudzovaniu podmienky kvalifikovaného právneho zastúpenia v konaniach o ústavných sťažnostiach, čo podľa ich názoru vyúsťuje do výsledku spočívajúceho v tom, že „ústavný súd takýmto spôsobom cenzuruje – selektuje ľudí kto môže – kto nemôže ekonomických dôvodov podať sťažnosť“. Sťažovatelia taktiež zdôrazňujú, že vzhľadom na ich status (maloletá osoba, osoba bez právnického vzdelania) nedokážu podmienku podľa § 37 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) splniť, pričom „ústavný súd vôbec nezohľadňuje tieto veci to že trpíme vníma neochotou a bagatelizuje. Ústava štátu nerobí rozdiely, rozdiely robíte vy lebo nám úmyselne nechcete priznať právo.“. Ústavný súd preto sťažovatelia označujú ako nefunkčný orgán verejnej moci, „ktorý už vôbec neochraňuje tie základné práva a slobody ale ich sama obchádza“.

3. V závere ústavnej sťažnosti sťažovatelia formulujú „petit“ takto:

„Základné práva [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]

k smerom článku 47 ods. 2 porušené boli

Ústavný súd SR povinný všetkých veciach uznesenie iné postup zrušiť kde dieťa a jeho matka aj ako zákonná zástupca figuruje

Ústavný súd v týchto veciach podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 12 ods. 1., 2., ústavy účastníkom povinný ustanoviť právne zastúpenie

Trovy konania hradí ústavný súd.“

4. V doplnení svojho podania doručenom ústavnému súdu 17. septembra 2020 sťažovatelia doložili podklady na účel preukázania ich majetkových pomerov.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

8. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

9. Podľa § 55 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon

v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti bez pochybností vyplýva, že sa ňou sťažovatelia domáhajú preskúmania bližšie nešpecifikovaných rozhodnutí a postupov ústavného súdu, v ktorých v minulosti vystupovali ako účastníci. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je mu známe, že sa naň sťažovatelia v minulosti obrátili viacerými ústavnými sťažnosťami.

13. Z už citovaného § 55 písm. c) zákona o ústavnom súde však vyplýva, že ústavný súd nedisponuje v konaní o ústavnej sťažnosti právomocou preskúmať svoje vlastné právoplatné rozhodnutia, resp. im predchádzajúce postupy. Ak sa na ústavný súd fyzická osoba a lebo právnická osoba s takto formulovanou ústavnou sťažnosťou obráti, musí ju ústavný súd, rešpektujúc § 55 písm. c) zákona o ústavnom súde, vyhodnotiť ako neprípustnú. Popísaný koncept je diktovaný čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. Výnimka v tomto článku ústavy uvedená (rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie

medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná) je z hľadiska veci sťažovateľov irelevantná.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy rozhodnutiami ústavného súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. c) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

15. Pokiaľ ide o žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, vo veci sťažovateľov nie je splnená jedna z podmienok upravená v § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Po preskúmaní sťažnostných námietok dospel ústavný súd k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť z dôvodov neprípustnosti. Ide teda z ich strany o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Na podklade uvedeného ústavný súd uzatvára, že v danom prípade u sťažovateľov nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

16. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadostiam sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku tohto uznesenia).

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu